

В. П. Горленку

Був день осінній. Сіра мла
Габою землю одягла,
І сіяв дощ. Ішла пора
Перед суботами Дмитра.
А й досі наш веселий край
Шанує щиро той звичай,
З котрим ще прадіди жили
Й нащадкам в рід передали,
Щоб в ті суботи поминать,
Кого нам приязно згадать.
І, взявши карту, щоб на їй
Писать споминник дорогий,
Я в думці враз перелетів
Ряди похованих годів.

Як в темну ніч в таємнім сні,
Тоді побачилось мені,
Що з щиро коханих могил
Встають ряди безсмертних сил,
І безборонно ті ряди
Ідуть — невідомо куди...

Он ветхі деньми. В очах їх,
Колись блискучих і живих,
Утома, горе і годи
Зробили буріння сліди.
Надій в їх серці не живе,
Ніщо їх далі не зове,
Ніщо не кличе їх назад, —
Недбало йде одживших ряд...
О, пом'яни, мій Боже, їх
У житлах праведних Твоїх!

Дивлюсь: в красі і мочі літ,

Як в день весняний первоцвіт,
На зорях щастя, зорях сил
Встають юнаки із могил.
В їх чистих душах теплинь мрій,
В їх очах світе блиск надій;
Вони минулим не живуть,
Вони чогось від долі ждуть;
На те й уваги їм нема,
Що їм дорогу перейма
Нещадно смерті грізна тінь
І жде в землі холодна тлінь.
О, пом'яни, мій Боже, їх
У житлах праведних Твоїх!..

І знову падають важкі
На землю з пишних трун кришки, —
Встають з їх лади. О, не там,
Цариці світа, жити б вам!
Чарівні, постаттю гінкі;
На чолах мармурних вінки;
Біліш од мату білих шат
На рам'ях їх прозірний мат.
Я бачу іскри їх очей,
Я чую голос їх речей;
Я пам'ятаю грізний час,
Як їх останній погляд гас;
Як не хотілось кидать їм,
Тоді безсумно-молодим,
Те, що любилося на землі
Й чого нема в могильній млі...
О, звесели, мій Боже, їх
У житлах праведних Твоїх!

І тих, хто тут без смути жив,
І тих, хто страждав і терпів,
І хто був грішний, хто святий, —
Їх дії милостю покрий!

(1893)

